

γοί, καὶ ἀλλαχοῦ καὶ παρ' ἡμῖν, τὰς αὐτὰς με-
τεχειρίζοντο φράσεις, καθ' ἣν στιγμὴν, ἐν τῇ
συνειδήσει αὐτῶν, πᾶν ἄλλο ἦσεν ἢ ὅποιοι ἤθε-
λον νὰ υπογράφωνται, «πιστοὶ ὑπήκοοι καὶ τα-
πεινοὶ θεράποντες», ἴσως δὲ καὶ συνωμότητι
ἦσαν κατὰ τοῦ ἰδίου Βασιλέως! Ἄλλὰ, ἵνα ὦμεν
δίκαιοι, καὶ αὐτοὶ οἱ Μονάρχαι μυράκις τὴν
αὐτὴν μετῆλθον γλῶσσαν τοῦ νεκροῦ τύπου,
πρὸς ὁμοίους ἢ ὑποδραστήρους.

**

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Διὰ τρία πράγματα μετανοεῖ ὁ φρόνιμος· ἂν
ἐνεπιστεῦσθῃ μυστικῶν εἰς γυναῖκα, ἂν ἐταξεί-
δευσε διὰ θαλάσσης, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ ταξειδεύ-
σῃ διὰ ξηρᾶς καὶ ἂν ἄπρακτος διῆλθεν ἡμέραν
τινά.

Τρία ζῶσιν εἰς θάρος· ἄλλων τριῶν· οἱ δικη-
γόροι ἀπὸ τῶν ζώντων, οἱ ἰατροὶ ἀπὸ τῶν ἀ-
σθενῶν καὶ οἱ παπᾶδες ἀπὸ τῶν νεκρῶν.

Τὸ καλὸν χαράσσεται ἐπὶ λίθου, τὸ καλὸν
ἐπὶ ἄμμου. (Παροιμίαι γερμανικαί).

ΗΛΙΑ, ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ,

Τῷ ἀειμνήστῳ διδασκάλῳ.

Ἄκοῦς τ' ἀηδόνην ἔς τὸ βουνό, πῶς συνρίζουν πάλι;
Ἄκουεις, πῶς τὸ σήμαντρο τὴν προσευχὴν τοῦ ψάλλοντος
ἔς τῆς Παναγίας τὴν ἐκκλησίαν;
Σήκω, πατέρα! Κούμψῃς ἔς τ' ἀσθενικό μου χέρι
νὰ βγοῦμε ν' ἀναπνεύσουμε τὴν αὔρα ποῦ μᾶ; φέρει
τὴν πρώτην τῆς αὐγῆς ὄροσιάν.

Σήκω, καὶ σ' ἔφερα χλωρὴν, μαγιάτικο λουλοῦδι,
κ' ἕνα καινούριον σ' ἔγραψα, ἔς ἂν τῷ θελες, τραγοῦδι,
μ' ἕνα πρωτόγαλο σκοπό,
καὶ ἤρθα καὶ σοῦ τῶπρεα ἔς τὸ μαῦρό σου κρεββάτι,
καὶ κλαίγω νὰ μὲ λυπηθῆς, νὰ σηκωθῆς κομμάτι
καὶ νὰ μὲ βάλῃς; νὰ σ' τὸ πῶ.

Ἐνὰ στολισθῆκεν ἡ γῆ κι' ἀνήσταν τὰ λειβάδια,
καὶ βόσκουν ἔς τὴν ἀρογιάλιάν τ' ἀσπρόμαλα κοπάδια,
μὲ τὴν γλυκερὰ φλογέρα.

Κ' ἡ νερία, ποῦ σοῦ μαζόνανε πουρνιάτικα λουλοῦδια
σκορπίζουσε τὰ μαγικά τῆς λύρας σου τραγοῦδια
ἔς τὸν μουσερὸν ἀγίαρα.

Κι' ἀπ' τὴν γλυκερὰ σου μουσικὴν τὸ κῆμ' ἀναγαλλιάζει
καὶ μ' ἔρωτα τὴν ἄμμουδιάν ἔς τὸν ὕπνον τ' ἀγκαλιάζει
καὶ πάλ' ὀπίσω ἐσφυγᾷ.

Καὶ μαγευμένα τοῦ γιγαλοῦ τὰ φίδια, τὰ ψαράκια
γλυκοφιλοῦνται χορευτὰ, ἔς ἂν νῆσαν ἀδερφάκια,
καὶ πέφτουν ἕξω ἔς τὰ ρυχά.

Γιατί ἡ καρδιά σου τῆς Αὐγῆς τὸν ἔρωτ' ἀπαρνῆθη,
καὶ τὸ τραγοῦδι δὲν λαλεῖ ἔς τὰ φλογερά σου στήθη,
καθὼς λαλοῦσε μιὰ φορὰ;

Γιατί ἔσθυσε τὸ σπλαχνικό λαμπάδι τῆς στοργῆς σου,
καὶ μ' ἄφηκε δισόρφανον, τ' ὄρφανικό παιδί σου,
χωρὶς ἐλπίδα καὶ χαρὰ;

Ἔς τὴν λύρα, ποῦ μὲ ἡχάρισες, μιὰ κόρδα μ' ἔχει σπάσει,
καὶ τὸ παιδρό σου τὸ σκοπό φοδοῦμαι μὴν ξεχάσῃ
ἡ λαλιά μ' ἡ παιδική!

Σήκω, πατέρα! Κροῦσέ με τ' ἀρμονικό βιολί σου,
καὶ ταίριασέ μ' ἀκόμη μιὰ πᾶ' ἔς τὴν χρυσῇ χορδῇ σου
τὴ δόλιξ μου τὴ μουσική!

Νὰ φάω νὰ γλυκὸ σκοπό, τὸ Χάρο νὰ κοιμίσω,
νὰ μῶω ἔς τὴν μούρη του σπηλιᾶ, πατέρα, νὰ χυμίσω,
νὰ ρθῶ ἔς τὴν ἀγκαλιά σου.

Ἦ νὰ σὲ κλέψ' ἀπὸ τὸ βαθύ, τὸ παγερὸ σκοτάδι,
ἢ νὰ πομείνω νὰ πιτσιῶ, νὰ σκλαδωθῶ ἔς τὸν Ἄδη,
γὰ νὰ λαλῶ κοντά σου!

Λειψία, 1877, 2)13 Αὐγούστου.

Γ. Μ. Β. ΖΥΓΝΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πῶς ζῆ πῶς ὁ Θ'.

Πολλὰ πολλάκις ἐγράφησαν περὶ τῆς καθ' ἡ-
μέραν δικαίτης Πίου τοῦ Θ'. Ἄλλὰ τὰ πολιτικὰ
συμβάντα, μεθ' ἃ ὁ Πάπας ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐ-
ξέρχηται τοῦ Οὐατικανοῦ, καὶ ἡ ἐκ τῆς ἡλικίας
ἀσθένεια ἐπήνεγκον πολλὰς μεταβολὰς εἰς τὸν
ἀπλοϊκὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ συγχρόνως Πατέρα.

Κατὰ τε λοιπὸν τὸν χειμῶνα καὶ κατὰ τὸ
θέρος Πίος ὁ Θ' ἐγείρεται τῇ ἕκτη ὥρᾳ τῆς
πρωίας, μόνον δὲ πρό τινων μηνῶν, ὡς ἐκ τῶν
ρευματισμῶν, ἐξ ὧν πάσχει, ἐνδύεται τῇ βοη-
θείᾳ τοῦ θαλαμηπόλου Ζανγολίνου. Μετὰ τοῦτο
προσεύχεται ἐν ἐγγύς κειμένῳ δωματίῳ, ὅπως
προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν λειτουργίαν, ἣν τελεῖ
νῦν τῇ ὀγδόῃ ὥρᾳ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ εὐκτηρίῳ,
συνεχομένῳ πρὸς τὸν θάλαμον αὐτοῦ. Δέεται
δὲ μετὰ κατανύξεως θαθείας καὶ εὐσεβείας, ευ-
θιζούσης πολλάκις αὐτὸν εἰς δάκρυα. Κατόπιν
ὁ ἅγιος Πατὴρ ἀροῦσθαι τῆς δευτέρας λειτουρ-
γίας, τελουμένης παρὰ τινος τῶν ἐφημερίων αὐ-
τοῦ, καὶ εἶτα ἀπέρχεται.

Σημαίνει τότε ἡ ἐννάτη, καὶ ὁ Πάπας προ-
γευματίζει· τὸ πρόγευμα ἀποτελεῖται ἐκ ζω-
μοῦ, καφῆ καὶ μικροῦ ποτηρίου οἴνου τῶν Βορ-
διγαλλῶν.

Ἔρχεται κατόπιν ὁ Καρδινάλιος Συμεὼν,
Γραμματεὺς, ἵνα συσκευθῇ μετὰ τῆς Παναγιό-
τητος Αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρα-
σκευῆς, καθ' ἃς ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ ἀ-
ναπληροῦντος αὐτόν· μετὰ τὴν συνεννόησιν ταύ-
την, ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἀναγινώσκει τὶς πολυα-
ριθμοὺς πάντοτε ἐπιστολάς, καὶ ἔπειτα ἄρχον-
ται αἱ ἰδιαίτεραι ἀκροάσεις, ὧν εἶναι γνωστὸς
ὁ κανονισμός· οἱ μὲν ἄνδρες λοιπὸν φέρουσιν ἐν-
δυμα μέλαν καὶ λαϊμοδέτην λευκὴν, οὐχὶ δὲ χει-
ρόκτια. Εἰσερχόμενοι εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Ἁ-
γίου Πατρὸς, εἰς ὃν δέχεται τοὺς ἐπισκεπτομέ-
νους αὐτὸν ἀπὸ τοῦ 1870 ἔτους, γονυπετοῦσι
τρίς. Οἱ πρίγκιπες καὶ αἱ πριγκίπισσαι, δὲ, ἐπισκέ-
πτονται αὐτὸν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ. Ὁ Πάπας κά-
θεται, οἱ δὲ πιστοὶ ἵστανται ὄρθιοι ἢ γονυκλι-
νεῖς. Μόνον οἱ καρδινάλιοι καὶ οἱ πρίγκιπες ἔ-
χουσι τὸ δικαίωμα νὰ κάθηνται ἐνώπιον τοῦ
Πάπα ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου.